

VERENIGING
"ORDE DER VERDRAAGZAMEN"

Kon. Goedgekeurd d.d. 22 februari 1958, nr. 58

GEVESTIGD TE 'S-GRAVENHAGE

Giro no. 468874 t.n.v. de Penningm. der "ODV", DEN HAAG

Uitsl. voor verslagen en abbon. Dovenetelweg 57a 's-Gravenhage Tel. 68.45.41.
Secretariaat: Graaf Willem de Rijkelaan 15 Leidschendam Tel: 070 - 275154

W E E K B L A D

=====
nadruk verboden

20e jaargang nr. 17

=====
19 december 1975

S T E R A V O N D

=====
=====

Goeden avond, vrienden.

Welkom op steravond. Mogelijk is dit een wat vreemd begin. Maar steravond is altijd een wat zonderlinge avond geweest.

Ik zou u nu bezig kunnen houden met een beschrijving van alles, wat er gaande is. Maar ik wil volstaan met de opmerking, dat zeer velen uit de geest bezig zijn de juiste kracht op te bouwen.

Er zijn bijzondere spanningen in deze tijd, die het voor ons noodzakelijk maken onze krachten scherp en gericht uit te stralen. Het is mogelijk, dat hierdoor het werk van de celebrant enigszins afwijkt van het gebruikelijke.

!Verder is het voor ons zeer belangrijk, dat wij gebruik zullen maken van de krachten van het witte licht, de hoogste kracht en straal, die op dit ogenblik voor ons bereikbaar is.

Wij zullen dan ook deze bijeenkomst een karakter geven, waarbij men zou kunnen spreken over een avond, waarop een drieledige ontlading van krachten tot stand wordt gebracht.

Het is natuurlijk belangrijk, dat wij vrede en verdraagzaamheid uitstralen in de wereld. Wij zullen zeker niet nalaten ook hieraan aandacht te geven.

Maar belangrijker is het op het ogenblik en in deze tijd, dat wij een kracht uitstralen van een nieuw besef en een nieuwe bewustwording.

De tijd is zeer nabij, waarop de veelheid van nieuwe geestelijke impulsen, die deze jaren op de voorgrond zijn gekomen, beginnen te versmelten tot een grotere eenheid.

Iet wel: het gaat niet op het stichten van een nieuwe kerk of een nieuwe godsdienst. Wat noodzakelijk wordt, is de nieuwe mens.

Een nieuwe mens, die - zoals wij hem vanuit ons standpunt zien - (maar ook wij zijn niet alwetend of onfeilbaar) vooral een mens moet zijn, die een voortdurend begrip voor zijn medemens op kan brengen. Een mens die vrijwillig en bewust dienend is t.a.v. de mensheid en daarnaast ook het recht

heeft en neemt om in een volledige innerlijke vrijheid met eigen denken en werken, met geestelijke krachten en gaven, te komen tot een besef, dat verder reikt dan alleen naar de materiële wereld.

Het is deze invloed, die zeer waarschijnlijk ook het karakter van de celebrant bepaalt. Wij zullen zeker meer eenvoud aantreffen, dan ik op zou kunnen brengen in dergelijke omstandigheden.

Daarnaast zullen wij de kracht moeten gevoelen van een nieuwe tijd, van een nieuw licht. En wanneer je probeert een dergelijke kracht uit te stralen, is het mogelijk op verschillende wijzen tewerk te gaan.

Je zou kunnen proberen bepaalde mensen onmiddellijk te bereiken. Ongetwijfeld zijn er enkelen onder u, die menen, dat wij vanavond op deze wijze werkelijk eens iets zouden moeten doen.

Maar dan blijft de kracht beperkt. Er is ook een vorm van gemeenschappelijk besef: een deel van het bewustzijn, waarin de gehele wereld, zoals ook deze gemeenschap, samengevat blijft.

Op U werkt dit voornamelijk in middels het onderbewustzijn, maar in zich kan het grote waarden en krachten bevatten.

Wanneer wij in staat zijn, hoe gering onze kracht ook mogelijk is in verhouding tot het geheel, in dit besef een verandering tot stand te brengen, dan hebben wij een blijvende inwerking geschapen.

Dit is een invloed, die vele maanden, mogelijk zelfs jaren, in zal werken op elke mens, die geen uitweg meer weet, die radeloos wordt en aan de andere kant zal deze kracht ook de mens helpen, die nog niet in staat is op zijn eigen wijze en met een juist en redelijk begrip van eigen plaats, actie en noodzaken, juist en snel te handelen.

Eerst wanneer wij achter alle menselijk besef, zoals dit nu bestaat, een nieuw besef kunnen wekken, een nieuwe kracht kunnen activeren, is een versnelde ontwikkeling binnen de mensheid waarlijk mogelijk.

U zult mij vergeven, dat ik hier stel, dat de mensheid van heden in haar ontwikkeling stagneert. Er is een voortdurende strijdigheid tussen hetgeen men geestelijk beseft en aanvaardbaar vindt en datgene, wat men sociaal aanvaardbaar acht. Deze verschillen, weer zeer sterk van hetgeen men in feite zal doen.

Wij moeten terug naar een eenheid van handelen, denken en geestelijk beleven.

Voor u allen zal een dergelijke afwijking van het gebruikelijk een verrassing en mogelijk ook een teleurstelling zijn, dat besef ik wel.

Maar ook aan u zullen wij ongetwijfeld onze aandacht wijden. Wanneer wij allen hier, samen als mens en geest, kunnen komen tot de juiste vorm van denken en beleven, dan zal er zeker voldoende energie zijn om in te werken op diegenen onder u, die dit werkelijk van node hebben. Dan zal er nog kracht voldoende overblijven om zelfs, zoals gebruikelijk is geworden, deze verschillende voorwerpen in te stralen.

Eens was dit instralen van voorwerpen een van de belangrijkste dingen, die wij op een dergelijke bijeenkomst

tot stand brachten.

Het ging om het scheppen van een soort talisman, een voorwerp, dat de mensen in staat stelde zich geestelijk iets beter aan te passen, iets verdraagzamer in het leven te zijn, iets evenwichtiger te leven.

Ook nu kan dit voor u nog steeds van belang zijn. Daarom laten wij het instralen van die voorwerpen dan ook niet na.

Maar wanneer de wereld zich steeds verder moet ontwikkelen en steeds grotere en nieuwe impulsen in die wereld verwerkt moeten worden, bereik je weinig, wanneer je alleen maar een paar voorwerpen instraalt. Dan heb je meer van node en heb je vooral meer van de juiste kracht nodig.

Die kracht zullen wij vanavond anders opbouwen dan gebruikelijk is. Zoals u hier bij elkaar bent, vormt u een aardige doorsnede van de mensheid. Waarmede ik niets denigrerends bedoel, zoals u zult begrijpen.

U bent hierdoor een ideaal draagvlak voor datgene, wat wij tot stand willen brengen, waaraan wij uiting willen geven.

Wanneer je een snaarinstrument bouwt, een viool, een gitaar b.v., dan kunnen de snaren nog zo goed gestemd zijn, de klank wordt echter bepaald door het feit, dat er een goede klankbodem is.

Wij hopen, dat u op deze avond onze klankbodem wilt zijn. Daartoe zou ik u wel enkele dingen willen vragen. U behoeft hieraan geen gevolg te geven. Niets is verplicht. Maar indien u met ons wilt medewerken, zullen wij u daarvoor dankbaar zijn.

Ten eerste: ontspan u zo volledig mogelijk. Denk niet, dat het nu alles ernstig of buitengewoon gewichtig is, denk vooral ook niet, dat er nu iets gaat gebeuren, wat alleen voor u betekenis heeft.

Weest dus bewust ontspannen deel van een proces, dat zich in het geheel van de mensheid dient af te spelen.

Bij het werk zullen wij natuurlijk suggestieve middelen gebruiken. Zonder een mate van suggestie kun je geen voldoende eenheid bereiken.

Maar elk van u kent zijn eigen kwalen, zijn eigen onrust, zijn eigen verlangens, maar bezit ook wel degelijk een eigen kracht en beschikt over eigen vermogens.

Probeer in geen geval uw krachten zelf te gebruiken. Sta alleen open voor hetgeen gebeurt. Probeer mee te leven in het gebeuren, probeer mee te werken in datgene, wat tot stand moet worden gebracht.

Maar ga niet mee zitten werken, zo van een: Nu gaan wij kracht uitstralen. Wij hebben, dit besef ik wel, in het verleden dit vele malen gedaan. Maar toen was de toestand enigszins anders.

Wij hadden toen minder grote geestelijke mogelijkheden en bovendien een geheel andere taak dan op deze avond.

Probeer u zo prettig mogelijk te gevoelen. Er zijn wel enige zetels, die dit op de duur moeilijk zouden kunnen maken, maar de duur van de bijeenkomst is niet zodanig, dat de klachten van uw geweld vlees alle geestelijke impulsen kunnen gaan overwoekeren.

Laat u desnoods maar wat gaan. Alles is onbelangrijk voor korte tijd. Zeg tot u zelf: Ik ben nu hier en dien zo, zonder meer, als klankbodem voor hetgeen door de geest

wordt opgebouwd.

Wanneer de celebrant komt, zal hij de klank, de toon geven met een eigen sonoriteit, waardoor het mogelijk wordt voor de hoogste krachten om in te werken.

Wij zijn alleen aanwezig, wij weerkaatsten slechts. Er is een bron van kracht buiten ons. Door ons weerkaatsen bepalen wij tot op zekere hoogte de toon, die zal worden voortgebracht.

Zo gezien zult u vooral, wanneer wij langzaam maar zeker de spanningen verder op gaan bouwen, waarmee wij nu bezig zijn, in uzelf wel bepaalde spanningen kunnen ervaren.

Er gebeurt inderdaad iets. Ik neem zelfs aan, dat er een aantal mensen aanwezig zijn, die ook voldoende verschijnselen kunnen waarnemen.

Die dingen zijn mooi. Het is voor u dan een herinnering om mee te nemen. Maar het is niet belangrijk.

Er is een kracht, die de eenheid van de mens, de wederkerigheid tussen mensen, trachtte te bepalen. Deze kracht zal op deze avond hier werkzaam zijn.

Er is een stem, die - ofschoon in een groot deel van de wereld nog niet gehoord - getracht heeft woorden te vinden voor de werkelijke bestemming van de mens en de eenheid van het menselijke zijn.

Ook deze kracht is op deze avond met ons hier verbonden. Er zijn op aarde enkele geestelijke centra, die normalerwijze weinig te maken hebben met alles, wat de ODV doet. Op deze bijzondere bijeenkomst liggen de verhoudingen echter heel anders.

Gelijktijdig met ons pogen hier zal zich op een viertal plaatsen op uw wereld, gelegen in verschillende werelddelen, een groep vormen, die een gelijksoortige kracht tracht uit te stralen en werkt met gelijksoortige middelen.

Dat is de ODV niet, dat is duidelijk. Het is eerder een verborgen rijk, dat weer actief wordt, een verborgen priesterschap, dat zich voorbereidt om eer openlijke taken weer op zich te nemen.

Door deze samenwerking moet er wel veel anders worden. Maar door deze samenwerking zullen wij ook veel meer kunnen bereiken dan anders het geval was:

Wij zullen niet meer alleen wat hoge krachten uitstralen, die mogelijk tot rond 100 km. rond deze plaats als een golf kenbaar of voelbaar kunnen worden. Wij zullen te samen proberen een kracht tot stand te brengen, die de wereld in zijn geheel omvat; een kracht, die een groot aantal van de dicht bij uw wereld liggende sferen mede doordringt.

Wij zullen proberen veel van hetgeen disharmonisch is en rond deze wereld nu werkzaam blijkt te zijn, uit te bannen.

Dat is een zware taak, zelfs wanneer je alleen maar deel bent van een dergelijk geheel, een dergelijk werken. Je moet dan veel, heel veel op kunnen brengen. Ik ben er van overtuigd, dat wij met deze groep aan de gestelde verwachting zullen kunnen voldoen.

Maar ik weet ook, dat wij aan die verwachting vanuit de geest nooit geheel zouden kunnen voldoen, wanneer u niet op deze avond onze klankbodem wilt zijn.

Het is voor ons dan ook heel belangrijk, dat u hier bent. Daarom ben ik mijn betoog dan ook begonnen met de woorden: Welkom op onze steravond.

Want wij zijn u dankbaar, dat u gekomen bent en wij zullen u zeker bij voortduring dankbaar zijn, wanneer u ons in staat stelt steeds meer van deze gloed en kracht op te bouwen.

Dan kunnen wij zeggen - want ik ben wat chauvinistisch, al leef ik in de geest en wie is dit niet - de Orde heeft ruimschoots aan de verwachtingen voldaan.

U denkt waarschijnlijk: Nu hoor ik daar de verre stem van de een of andere voorzitter of iets dergelijks. En u hebt nog gelijk ook. Zonder te beweren, dat er een bestuur is in de geest - dit is er niet, al zijn wij daarom niet bepaald stuurloos - zo behoor ik tot degenen, die te samen proberen het werk van onze orde een bepaalde richting en eenheid van streven te geven, zorgende voor een gelijkheid of vergelijkbaarheid van onderricht en juistheid van uitingen.

Misschien dat dit voor u mijn chauvinisme wat verklaarder maakt. Maar u bent leden van diezelfde orde. Weest dan ook maar een klein beetje chauvinistisch en doe wat extra's, omdat dit uw groep is, die aan dit werk deel mag nemen.

U, denkt nu niet, dat ik zo gewichtig ben. Sommigen onder u vinden overigens mijn stem te soldatesk of zelfs volksmennerachtig klinken. Zij willen daarom zelfs niet voor een kort ogenblik glimlachen.

Laat mij u een raad geven: wanneer u ooit een volksmenner hoort betogen, begin met te glimlachen. Doe dit ook nu maar. Alleen, het timbre van mijn stem wordt niet alleen bepaald door mijn persoonlijkheid, maar zal beïnvloed worden door mijn poging zodanig te spreken en de stem te richten, dat de achtersten onder u evenveel kunnen verstaan als de voorsten.

Maar belangrijk is dit niet. In deze gehele inleiding probeer ik u alleen maar duidelijk te maken, wat er aan de hand is. Meer niet. Voor de rest: Hier zijn wij, hier is de geest, hier zijn de mensen.

Wij proberen een eenheid te vormen. Wij trachten voor een ogenblik alle geschillen te vergeten en alle verschillen te vergeten in status, stoffelijke, of geestelijke kracht, gezondheid, middelen. Wij zijn hier, wij vormen een eenheid.

Met die eenheid zal zo dadelijk wel het een en ander gaan gebeuren. Maar dat is het werk van de celebrant.

Waarom zouden wij ons dan druk maken over iets, wat hij moet doen en wijzelf toch niet kunnen doen? Hij zal degene zijn, die de werkelijke toon, de klank van het geheel, bepaalt.

Hij is trouwens geen lid van onze Orde. Hij is lid van een veel grotere groepering, waarin hij, al lijkt het verwaand van mij dit nu juist te zeggen, naar ik meen in vele gevallen een soortgelijke functie als de mijne vervult.

Zo nu en dan. Want zijn werkelijkheid van zijn reikt verder en is hoger. Maar wij moeten een eenheid vormen. Is dat moeilijk?

Neen. U denkt ja, maar dat is niet juist. Want maakt het op dit ogenblik verschil uit, of u nu 4, 54 of 14 bent? Degenen, die denken, dat zij nog 14 zijn, worden overigens

hierbij verzocht daarover te zwijgen. Want in feite zijn zij veel ouder.

Maar leeftijd maakt in dit werken geen verschil uit, want in de geest is er geen leeftijd. Er is alleen leven.

Ons werk is geestelijk, wij leven, dus zijn wij zeker in dit opzicht allen aan elkaar gelijk. Maar ja, de een heeft kwalen, de ander is hardhorend en de derde heeft weer een andere klacht.

Een enkeling denkt zelfs nu: dit zal voor mij de laatste keer wel zijn. Maar wat geeft dat? De volgende keer komt u hier boven bij ons. Daar heeft u nog veel meer plaats ook.

Dergelijke dingen zijn niet belangrijk. Belangrijk is het, dat wij hier tesamen zijn en iets van een geestelijke kracht zoeken, iets van een geestelijke bewustwording nastreven. Laat de rest maar rusten.

Of vindt u het moeilijk één te zijn met allen, omdat er juist voor u iemand zo zit te wiegelen - en het is niet eens iemand van de VVD.?

U daar zoudt het graag wat beter kunnen zien? Juist daarom ben ik opgestaan, voor U. Maar dat zijn kleinigheden op deze avond. Want het gaat er niet om, wat je ziet, maar om wat je bent.

Er zijn misschien enkelen, die innerlijk nu zeggen, dat zij niets en nietig zijn. Maar in feite zijn dat degenen, die diep in zichzelf menen een hoop waard te zijn en geloven, dat zij meer waard worden, wanneer zij doen of die waarde er niet is. Vergeet ook dat nu eens even.

Wees rustig een beetje verwaand, want u hebt geestelijk betekenis, u beschikt over geestelijke kracht, u speelt ook geestelijk een rol. Laat dat maar gaan. Het maakt niets uit.

Ontspan u. Lach desnoods eens. Er zijn er wel enkelen, die dit reeds deden, maar dan toch met een gezicht van: is het niet te plechtig om te lachen?

Geloof mij, de God, die de mens geschapen heeft, is een God met gevoel voor humor. Een dergelijke God is blij, wanneer zijn schepselen durven en kunnen lachen.

Lacht u rustig, weest opgewekt. Ik kan u niet uitnodigen hier een liedje te gaan zingen, want dat zou vals worden. Maar hopelijk slaag ik er in u duidelijk te maken, dat ons samenzijn hier niet plechtig en buitengewoon gewichtig is, iets wat met maniertjes omgeven behoeft te worden. Wij zijn hier, wij vormen een eenheid. Wij zijn samen met al, wat er is aan kracht, vitaliteit, eaan gaven. Elk van ons bezit iets. De som van dit alles is iets, wat wij voor deze korte tijd allen tesamen bezitten en kunnen gebruiken.

Hier voor mij liggen voorwerpen bij elkaar. Zo dadelijk zult u na afloop uw eigendommen weer op komen halen en uit komen zoeken. Zo is het nu ook met uw krachten en gaven.

Aanvaarden wij dit op de juiste wijze, dan is er verder niets aan de hand. Ook zult u nooit weggaan met het gevoel, dat u kracht bent kwijt geraakt. U krijgt eerder iets extra mee.

U krijgt kracht, want u bent deel van dit geheel. En zolang u werkelijk deel bent van dit geheel, kunt u alleen maar rijker worden aan kracht, besef, werkelijkheidsbeleving.

Rest ons nog de vraag, wat er dan nu gaat komen. Wij hebben geprobeerd de indeling van de avond zoveel mogelijk gelijk te houden.

Wanneer ik zo dadelijk een tip krijg, verdwijn ik uit het medium. Dan komt er iemand, die beter dan ik dit kan en mogelijk ook suggestiever, dan ik dit kan, u duidelijk moet maken, wat eenheid is.

Rond ons wordt nog steeds opgebouwd. Langzaam maar zeker bereiken wij een fase, waarin wij werkelijk de eenheid tussen geest en stof, zoals zij hier aanwezig zijn, moeten gaan waarmaken. Waarmaken met gevoelens.

Dit is geen avond voor redelijkheid. Ik ben altijd redelijk en heb steeds weer gesteld :je moet trachten de mens te bereiken door zijn rede en dan wakker te schudden in zijn gevoelens.

Maar op het ogenblik is het alleen nog maar een kwestie van gevoelens, meer niet. Dit wordt voorbereid. Zo komen wij iets verder en bereiken wij de ontspannen eenheid, waarin de celebrant op kan treden.

Daarbij zijn wij aan een bepaalde timing gebonden, daar wij geestelijk moeten beantwoorden aan een geestelijke resonantie, die elders is gewekt, terwijl anderen weer op ons werk moeten kunnen inhaken.

Hierdoor zal de normale tijdsverdeling iets veranderen. Erg is dit niet, want het gaat om de kracht en niet om de tijd.

Het aantal woorden, dat ik verspilde om de tijd vol te maken plus de tijd, door mij gebruikt om u het nodige mee te delen, heeft mijn deel van dit werk grotendeels gevuld. Ik heb nog enkele opmerkingen, voor ik u overgeef aan een tweede spreker, die waarschijnlijk in meer lyrische vormen zal proberen de eenheid verder beleefbaar te maken en te bereiken.

Allereerst dan: Wanneer de celebrant komt, is het mogelijk, dat u niet alles verstaat. Voor u is het niet belangrijk. Onderga liever de kracht.

Ten tweede: U zult misschien verschillende dingen niet kunnen zien. Niet erg, wanneer u de kracht ondergaat. U beleeft méér, dan wanneer u zit te turen.

Ten derde: Wanneer wij zo dadelijk klaar zijn met het werk en de celebrant het medium vrijgeeft, verzoek ik u nog enige minuten stilte te bewaren: wanneer je werkt met dergelijke grote spanningen, is het beter, dat zij eerst weg kunnen ebben.

Zoudt u te snel gaan ageren en reageren, dan duurt het langer, voor dit het geval is. 3 á 4 Minuten stilte zou mooi en doelmatig zijn, 2 á 3 minuten is wel een minimum.

Ten laatste: Iedereen in de geest is aanwezig en - wanneer ik als slot mijn vriend Henri mag citeren: Het ziet er op het ogenblik uit als een geestelijk, stoffelijke hutspot, die wacht op het klapstuk.

Ook ik ga mij nu bij de wachtenden voegen. Mijn dank, dat u hebt willen luisteren. Mijn dank ook voor uw aanwezigheid, Ontspan u en onderga, wat de volgende spreker, maar vooral de celebrant gaan bregen.

-o-o-o-o-o-o-o-

Vrienden .

Wanneer je, zoekende naar eenheid, de verdeeldheid ziet, die in het al steeds weer weerkaatst en ons breekt de werkelijkheid, ben je gevangen in een web van tijd, terwijl je leeft in eeuwigheden.

Wie zoekt naar leven en naar kracht, naar nieuw besef naar lichte macht uit het goddelijke geboren, hij zoekt eerst de eenheid, die ook in hem leeft, de verbondenheid die zin aan alle dingen geeft en inzicht in het werkelijk bestaan.

Laat de illusies zacht verbleken. Laat niet meer de gedachten spreken van ik en zin. Zeg niet, dat je weet, wat moet gebeuren. Wees stil en laat de stilte rond u zijn als liefde, verder dan de sterren, geboren uit het ongekende al.

Laat tot u klinken in de stilte een stem, die zonder woorden spreekt en in het ik de grenzen breekt, waaruit de geest en stof gescheiden zijn. Zij worden dan tot eenheid weer. Beiden worden als één licht.

Een licht, een licht, een lichtende kracht . Een macht, een wezen een werkelijkheid, iets waarin het gehele wezen aan de beperking van zijn ontglijdt en wordt als lotus, bloem die zich ontvouwt, straling van kleuren, die langzaam zich bouwt.

Pyramide van kleuren, aan de top slechts één licht, zo het geheel van 't zijn, op de schepper gericht als één werkelijkheid, die spreekt daar waar woord, begrip, gedachte, woord ons ontbreekt en toch is de term van de werkelijkheid.

Wij zijn deel van eeuwigheden. Maar u bestaat in de tijd en zo dadelijk komt er voor u een grens, die dood heet en even later is er voor u weer een leven. Want de werkelijkheid gaat voort.

Wat u geweest bent, verbleekt voor een deel. Wat je geworden bent, blijft ook bestaan. De daden, de herinneringen **vergaan**, tenzij je werkelijk ik een ogenblik even heeft kunnen weten, kunnen spreken zelfs binnen de beperkingen en kluisters van de stof.

Vreest niet de dood, spreekt niet van heden. Dit al is schijn. De werkelijkheid zijn alleen de eeuwigheden, waaruit soms onbeperktheid in een droom verglijdt en wordt tot leven in de stof.

Hier zijn wij één en toch zovelen. Hier zijn wij, misschien wel gekluisterd door haat of wanbegrip, maar toch één.

Hier zijn wij, sprekende van deugden en van zonden en toch een deel van werkelijkheid, onverbrekkelijk verbonden tot één geheel, dat zonder tijd bestaat.

Hier zijn wij dan: één in de kracht, één in de werkelijkheid en - als de tijd een ogenblikje stil zou willen staan - zouden wij ook even de waan verliezen van anders zijn, van anders doen, van anders denken, anders streven.

Dan wordt de werkelijkheid voor kort moment herboren in het besef: explosie in totaliteit.

Ik kan de tijd zijn loop niet laten staken. Zou ik het doen, men zou mijn daad en streven laken als strijdig met het goed fatsoen, omdat horloges niet meer lopen en ook het andere stille bleef staan, zodat zelfs een schouwspel zijn ontknopng niet vond, tot voldoening van hen, die het ondergaan

en nu huiswaarts willen keren.

Maar tijd is waan. Ook dit moment. Wilt u dit van mij leren? Het leven is een droom. Leven is een maggiblokje nemen en dan zeggen: kijk, dit is een koe. Stellen dat uw leven de enige werkelijkheid is, lijkt mij het zelfde als melkpoeder voorstellen als het natuurlijk product van de koe.

Laat ons zo dwaas niet zijn. Ach, ik praat te dichtertlijk misschien, zo iets als Thomasvaer en Pieternel.

Het hele koor zingt mij hun namen toe. Bij Pieternel hoort Thomasvaer en aan het einde van het jaar zingen zij, zoals ik doe, in rijm en lied de mensen toe over al, wat is gebeurd.

Maar ik wil andere dingen doen, ook al spreek ik - het is gewoonte en verkeerd misschien - vaak niet bepaald, zoals de mensen altijd doen.

Wij moeten eenheid zijn. Eenheid zijn. Een kracht, een werkelijkheid, een leven, dat een kort ogenblik buiten alle tijd bestaat.

Ik zing u van de eenzaamheid, die wordt gebroken: Grenzen, muren, vooroordelen, eenzaamheid.

Anderszijn, anders moeten, anders denken, anders kunnen, verdeeldheid, eenzaamheid.

Te oud, te jong, te rijk, te arm: grenzen. Tegen eenzaamheid, zeg ik u, is slechts het éne ware leven.

Ik ben, ik besta. U bent, u bestaat. Ik leef en ik droom. U leeft, ondergaat. Ik denk en ik zoek. U zoekt en u denkt. Wij zoeken een eenheid, die eenzaamheid vermoordt.

Wij zoeken het woord, dat grenzen kan breken. Wij zoeken de kracht, die door allen kan spreken en worden de warmte van een samen bestaan.

Ik zoek naar een liefde, naar een zin van het leven, dat voortgaat van vorm tot vorm, van sfeer tot sfeer. Ik zoek meer: Ik zoek naar de zin van tesamen beleven, van een eenheid, die veelheid is: veelheid, toch één.

Ik zoek naar de zin van het verbonden wezen en zing voor de eenheid. Ik zing en speel mijn lied voor één werkelijkheid. Ik zing alleen van al, wat, ondanks grenzen, één geworden is.

Ik zing de dood van eenzaamheid. Ik zing het lied van Scheppers liefde. Ik zing een lied van werkelijkheid, van leven, zoals het waarlijk is.

Tja. Ik zing en daar zitten wij dan. Een en toch nog een tikkeltje verdeeld? Neen. Laat ons dat nu maar vergeten. Ieder van u weet wel ergens, wat het is om lief te hebben, om ergens bij te behoren. Dat gaat meestal wel weer voorbij. Maar ieder van u weet, wat het is om iets te verlangen, iets na te streven, ook al valt het later tegen.

Ieder van u weet wel iets van de strijd tegen eenzaamheid. Ieder van u weet wel iets van de wanhoop, waarmee je soms probeert gebreken opzij te zetten en de mensheid ok soms jezelf te overwinnen.

Dat verenigt ons. Dat is de basis van de eenheid, die wij vormen, dat is de basis van de werkelijkheid van ons beseft bestaan.

Nu zijn wij uit ons besef allen hier. De velen (geest) daar, de anderen hier. En waar is de grens?

Al dat licht, wat er rond ons is, al die kracht, die er rond u is, heeft ook u lief.

En zij vraagt geheel niet, of u nu toevallig ook wel erg lief bent tegen die kracht. Zij heeft u lief, niet omdat wat u bent, maar omdat u bestaat.

En al dat leven, al dat trillende licht, dat hier nu langzaam toch aan het opkomen is, heeft U lief. O. ik weet het wel, dit klinkt als een zendelingsverhaal " Jezus heeft U lief".

Zeker, ook Jezus heeft u lief, maar Hij is maar de exponent van de totaliteit, die Liefde is. Er is een liefde, zó groot, dat zij alles mogelijk maakt.

Er is een kracht, zó groot en zó alomvattend, zó liefdevol, dat je daarin geborgen bent. Je hoeft niet iemand anders te worden, je hoeft niet te vechten. Je hoeft zelfs je hoestje niet te onderdrukken en je niet druk te maken over degene, die naast je zit, of over jezelf. Dat alles is niet belangrijk.

Er is een liefde, een licht, een kracht, voor ons allemaal. Daarin kunnen wij één zijn. Wij behoeven ons niet te schamen, er behoeven geen vooroordelen te bestaan, wij behoeven niet iets te prediken, wij behoeven alleen maar te leven.

Te leven in een licht, dat Liefde heet, dat steeds weer trilt, in duizenden trillingen en kleuren tot ons sprekende, wanneer wij het leren verstaan.

De liefde, die eenheid maakt van iets, wat verdeeld is, van u, van alles: Eenheid. Eenheid, omdat wij niets kunnen doen voor een ander, wat wij niet ook voor onszelf doen. Omdat wij niets kunnen beleven, wat niet elders ook door ons beleefd wordt, omdat wij niet kunnen scheppen, wat niet ook elders gestalte krijgt. Wij zijn deel van het zijnde met alles, wat wij nu nog zien als ander en anders.

Denkt daar eens over na. Hier zijn wij, verbonden door die kracht, die ons allen omhelst en omvat, die ons leven geeft en zelfs, wanneer wij menen niet meer te kunnen, ons nog de kracht geeft om voort te gaan.

Hier zitten wij met een kracht, die beleefd wordt, zodra je voor een ogenblik de tijd uit kunt schakelen. Mogelijk kunt u het voor uzelf, ofschoon mijn voorganger het voor u allen niet kon bereiken.

Die kracht is de kracht, waaruit wij vanavond gaan werken, niet u apart, de geest apart, de celebrant apart, maar tezamen.

Samen zonder beperkingen, voorbehoud, of wat dan ook. Wij gaan leven en beleven, wat er is, iets van de kosmische liefde voelende voor onszelf, maar ook deze weerkaatsende naar al, wat ons nog het andere schijnt.

Wij zullen een licht uitzenden, dat door de gehele wereld moet gaan en niet slechts als een klein spel van wat kleurigheden een enkele mens verfrissen moet.

Dit zoete licht, het zuivere licht, het werkelijke licht! Als je een kracht zoekt van licht, wanneer je de eenheid wilt beleven met het licht, zo is er niemand, die volgens mij beter uitdrukking kan geven en betere inhoud in de stof aan kan geven dan degene, die deze bijeenkomst zo dadelijk met uitstralingen instraling, met evocatie en invocatie zo dadelijk gaat besluiten.

Wanneer deze lichtende figuur zo dadelijk hier staat, staan wij daar met hem, u, ik, alle geest. Hij is het brandpunt, de stem, een ogenblik ook de stuwkracht. Maar hij is niet alleen: Hij is één met ons allen.

Geest of mens, wat je ook bent, het ogenblik komt dichterbij, dat je door het witte, stralende, verblindende en toch zo zoete licht wordt beroerd, dat je het uitzendt, dat je zegt: Laat deze kracht over de wereld gaan.

Dat is alles, wat ik u wilde zeggen. Langzaam aan mag ik u over gaan geven aan de celebrant. Het is een kwestie van een grotere samenwerking. Ik moet dus wel precies op tijd zijn.

Bent U al klaar? Zijn de kelen reeds geschraapt? Zijn de neuzen reeds gesnoten? Heeft u al even die gemakkelijkste houding aangenomen?

Daar zijn wij dan, zo ontspannen als kinderen, die baden in de zon. Wij gaan het beleven. Niet alleen dat. Wij gaan het waarmaken in het geheel van 't leven, in het geheel van het bewustzijn van de mensheid zelfs.

Alles in orde? Dan mag ik aanstalten maken om afscheid te nemen, want de celebrant komt reeds naderbij. Ik kan mij dan gaan voegen bij de anderen in de geest, die met u tesamen dit werken waar gaan maken. Dit bijna magische werken, waarin onze celebrant de hoogste krachten tot uiting gaat brengen.

Ik mag nu het medium voor hem vrij geven.

-o-o-o-o-o-o-o-o-

Zoals het Licht was op de eerste dag, openbare het zich op dit moment.

Zoals de krachten waren op de eerste dag, laat zo de kracht ook nu zijn.

Moge de zegen van de Vader met u allen zijn.....

Moge de kracht van de Vader ons werken onderlijnen....

Moge de macht van de Vader spreken uit mijn stem....

Ik roep tot U, bron van licht.....

Laat uw licht over ons nederdalen

Schep ons, o Heer, het teken van uw Kracht.....

Licht van Licht Zie neer op uw kinderen van Licht

Weiger niet, wat ik U vraag, o Heer.....

In de Naam van de Krachten, die niet geopenbaard zijn....

In de naam van de Krachten, die werkzaam zijn

In de naam van de Kracht, die is het werkelijke Licht
zied ik U uit, verbondenheid.....

Licht zij er... Het verdrijve de duisternis in de harten der mensen

Licht zij en, dat verbreke de ketenen van dwaasheid

Laat de wereld lichtend worden

Uw wil, Uw Licht.... hoe zwaar het wegen moge.....

Uit Uw wil en Uw Licht.....

Dat vrede met U zij, dat de kracht U vergezelle.... dat
het leven zich U openbare en de waarheid in u leve.....

In Uw Naam, de naam van Uw Licht en Uw Kracht

Dat U de vreugde zij gegeven, die werkelijk is en niet sterft.....

Dat In U de verbondenheid bevestigd zij, dat het werkelijke
Licht, het werkelijke leven en de waarheid zich U openbare,
zodat gij niet vergeten zult, wat gij zijt, wie gij zijt en
wat Uw bron is....

Dit bevestig ik in de Naam van de Vader, in de Naam van de
Geest, die al doordringt en in naam van de Liefde, die al om-
vat Dat dit zo zij, tot de tijd ophoudt

Heer, wij spelen soms. Maar laat uw kracht ook kenbaar zijn.
Laat Uw macht geopenbaard zijn, o Heer, door uw wil, uit
mijn Handen

Ik hoor de stem van het licht. De wereld heeft de liefde
niet verworpen. Gezegend zij, die zoeken, want voorwaar, zij
zullen vinden.

Ik leef de liefde, die rond ons is. Maar gezegend zij,
die de liefde zoeken en één willen zijn met de mensheid. Want
voorwaar: hen zal de eenheid met God gegeven worden.

Dit is het ogenblik, dat het licht de laatste maal zal uitgaan,
opdat het menselijk streven in de goddelijke liefde bevestigd
worde.....

Het is gebeurd en het is goed. Vertrouw op het Licht, dat steeds
sterker wordt, Vertrouw op een liefde, die ook u niet alleen
zal laten..... (sub voce: kom...)

-o-o-o-o-o-

n.b. Gebaren enz. zijn weergegeven door stippeltjes en spatie.

Op t w e e d e K e r s t d a g a.s. vindt een morgenwijding
plaats - aanvang 11 u. - in de zaal. De avondbijeenkomst op
deze vrijdag komt te vervallen. De tekst van de ochtendbije-
komst wordt opgenomen in de " Stem van Gene Zijde".

red.

d.d. 12 december 1975

-o-o-o-o-o-